

Pilnáčková pohádka č. 200.

Dobrodružství čajové panenky.

DOBRODRUŽSTVÍ ČAJOVÉ PANENKY.

Napsal Gustav R. Opočenský.

„Tik-tak, tik-tak,“ tikaly staré sloupkové hodiny na starodávném prádelníku. Růžová čajová panenka, stojící na druhém konci skříně, se protáhla a ohrnula svůj nosík: „Ach, jak je to nudné, toto věčné tikání hodin, ach, jak je protivný tento staromodní pokoj, chtěla bych být také živou bytostí jako má paní.“

Sloupkové hodiny se až zastavily leknutím nad takovou opovážlivou řečí.

Ale pavouk křížák, který žil v temném koutě pokoje, jakožto kouzelník na pensi, spustil se po dlouhé niti k milé panence a zašeptal jí do ouška: „Nic snadnějšího nad to, milé děvče. Přivři jenom svoje spanilá očka a opakuj třikrát toto kouzelné říkání:

„Života jsem tuze chtivá, dej, mocnosti, ať jsem živá!“

Čajová panenka, nevědouc, co se s ní děje, opakovala po pavoukovi kouzelné zaříkání. A hle, v okamžiku cítila, jak její údy ožily a jak do jejího chladného těla žene se vřelá krev. „Děkuji mnohokrát!“ vykřikla na pavouka a seskočila na zem a dveřmi spěchala na ulici.

„Šťastnou cestu!“ jaksi zlomyslně přál pavouk a „nezapomeň, děvče! Jakmile se ti zprotiví život ve světě tam venku, zavři

opět oči a opakuj třikrát mocné slovo: „Života jsem tuze syta, kéž, mocnosti, klid mě vítá!“

„To jistě nebudu potřebovat, ale pro strýčka Příhodu si to zapamatuji!“ smála se panenka.

Avšak běda! Hned na dvoře potkala ji nemilá příhoda. Bylo tam několik slepiček, zobajících zrní. „Jací to hezcí ptáci,“ zvolala panenka, jež dosud nikdy neviděla slepic. A hned chtěla jednu přátelsky pohladit. Ale slepice, domnívajíc se patrně, že ji tento cizí tvor přišel okrástí o její porci zrní, citelně klovla do ruky menší a slabší čajovou panenku.

Poděšeně prchala panenka ze dvora, ale sotva vyběhla vrátky na ulici, s hrůzou poznala, že se ocitla tváří v tvář jakémusi hroznému štekajícimu zvířeti. Bylo to dvouměsíční štěně sousedovo, které bohudík na konec samo uteklo, poděsivši se své vlastní odvahy.

Tak poznala hned na počátku naše milá panenka, že život není nic lehkého a zvláště zábavného. Bůh ví jak, ocitla se za dva dny v záplatovaném komediantském stanu, nazvaném pyšně „Grandcirkus“, ve společnosti dvou opiček, cvičeného pudlíka a mrzutého oslíka. Principál mořil ji hladem, nedávaje jí téměř nic k jídlu, ačkoli měla smlouvou vyhrazený panský stůl a dva dukáty týdně. Kromě toho musela se vyhýbatí opičí zlobě, hrubostem pudlíkovým a nevlídnosti oslově. A což teprve, když přišly nezvedené děti do cirkusu! Ten kluk ji štípl, ten zase ji potahal za vlasy; děvčata chtěla ji chovat a hrát si s ní.

Jedné noci, když ležela ubitá a umdlená v krabici, jež jí byla ložem, zastýsklo se jí po starém domově.

„Jak, že byla ta slova?“ vzpomínala si.

„Aha, už vím: Života jsem tuze syta, kéž, mocnosti, klid mě vítá!“ A v tom okamžiku slyšela již zase sloupkové hodiny tikati: Tik-tak, tik-tak. Byla zase doma . . .

MILÉ DĚTI! Vaše mladá líčka jsou ještě svěží a růžová jako panenská jablíčka. Ale i dospělí lidé, hlavně ovšem dámy, mohou si zachovati pleť hebkou a svěží, potírají-li pokožku obličejě Pilnáčkovým „Cold Creamem.“ Pilnáčkův „Cold Cream“ odstraní vrásky, které starosti a duševní práce vepsaly do lidské tváře a nedovoli ani, aby kůže zdrsněla vlivem počasí. Poradte „Cold Cream“ své matince!

Pilnáčkovy výrobky jsou naše — české!

*Ze všech koutů republiky se nám hlásí:
„Jenom Pilnáčkův
Panol Cold Cream
zárukou je krásy!“*

*Panol
Cold
Cream*